

תת"ע 295/09/23 - מדינת ישראל נגד סואעד סיף אלדין

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 295-09-23 מדינת ישראל נ' סיף אלדין
תיק חיצוני: 90526144168

לפני	כבוד השופטת יונת הברפלד-אברהם
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	סואעד סיף אלדין

החלטה

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה מעל המהירות המותרת בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה. מכתב האישום עולה כי הנאשם נהג במהירות של 131 קמ"ש מקום בו מותרת מהירות של 70 קמ"ש. העבירה הינה עבירה מצולמת.
2. ב"כ הנאשם טענה כי יש לבטל את כתב האישום מחמת התיישנות, לפי סעיף 225 א' לחוק סדר הדין הפלילי ולפי סעיף 239 א'(ב) לחוק סדר הדין הפלילי.
3. לטענת ב"כ הנאשם, המאשימה לא עמדה בהוראות החוק, לפיהם היה עליה לשלוח לנאשם הזמנה או הודעת תשלום קנס בתקופה של עד 4 חודשים מיום ביצוע העבירה, ובשל כך חלה התיישנות. לדבריה, על המאשימה היה להוכיח את מועד המשלוח באמצעות אישור מסירה, ואילו במקרה דנן נסתרה חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי.
4. ב"כ הנאשם ציינה כי קיים אישור מסירה מיום 26/3/23 אשר מעיד על שליחת דואר רשום לכתובת המעודכנת של הנאשם במשרד הפנים, אך לטענתה, היות וצוין כי המען לא היה מספיק, יש בכך כדי לסתור את חזקת המסירה גם אם הכתובת הרשומה היא הכתובת במשרד הפנים, היות ובפועל מדובר בכפר קטן שאין בו ציון רחובות, ולכן, לדבריה, הנאשם לא קיבל את ההזמנה בנסיבות שאינן תלויות בו ולא היות ונמנע מלעשות כן. לטענת ב"כ הנאשם, המאשימה בעצמה סברה שלא מדובר בהמצאה מספקת ולכן צירפה לחומר החקירה אישור מסירה נוסף אשר הוחזר כ"לא נדרש". לדבריה, אישור המסירה השני אינו עומד בתנאי הפסיקה שכן אין בו ציון של אף פרט, ואף לא של מבצע המסירה.
5. המאשימה טענה כי העבירה נעברה ביום 27/1/23 ואופן אכיפתה נעשה באמצעות מצלמות א(3). לדבריה,

שלחה את הדו"ח באמצעות דואר ישראל עוד ביום 26.3.23, ובכך עשתה את המוטל עליה עפ"י החוק. המאשימה טענה כי אף הגדילה לעשות וביצעה מסירה נוספת. בשתי הפעמים, דבר הדואר נשלח לכתובות המעודכנות במשרד הפנים של הנאשם. המאשימה הוסיפה וטענה כי האחריות המוטלת עליה היא לשלוח את הדו"ח, במועדים הקבועים בחוק, היא עמדה בדרישות החוק כך שלא חלה התיישנות.

6. המחלוקת בין הצדדים היא האם יש באישור המסירה מיום 26.3.23 כדי למלא אחר הוראות החוק, קרי משלוח הזמנה או הודעת קנס בפרק זמן של 4 חודשים, ואם לא, האם יש באישור המסירה השני שצורף, כדי לעשות כן.

7. חזקת המסירה, הקבועה בסעיף 44 א' לתקנות תקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974, קובעת כי: **"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן"**.

8. מסעיף 44א' לתקנות תקנות סדר הדין הפלילי, ניתן ללמוד כי חזקת המסירה יכולה להתקיים גם ללא חתימת הנאשם על אישור המסירה, אך על המאשימה להוכיח באופן פוזיטיבי כי דבר הדואר נשלח בדואר רשום, וחלפו חמישה עשר יום מיום שליחתו. חזקת המסירה לא תחול אם הנמען הוכיח שלא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן. לאור האמור, הנטל עובר אל הנאשם להראות שלא קיבל את הנשלח.

9. בעניין זה, כבר קבע בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (נבו) 25.03.2018) כי: **"בחינת החלטותיו של בית משפט זה מלמדת כי, לאור חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44 לתקסד"פ, עומדת משוכה גבוהה למדיי בפני הטוען לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין"**. עוד צוינו, בעניין כללי המסירה, הדברים הבאים: **"כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדין, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות. זאת, גם אם עבר המבקש למקום מגורים אחר מבלי ששינה את כתובתו במשרד הפנים; מסירת הזימון לאדם בוגר בכתובתו הרשומה של המבקש מהווה מסירה כדין; טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין; ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדין לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות, הגם שבמקרים המתאימים ניתן לטעון לקיומו של חשש לעיוות דין; גם טענות בדבר חוסר האפשרות לקבל את דבר הדואר, בשל שהייה בחו"ל, שהייה ממושכת במקום אחר בארץ, אשפוז בבית חולים וכיוצא"ב, יש לתמוך במסמכים ואין לקבל טענות מעין אלה ללא תימוכין מספיקים"**.

10. בתי המשפט השונים כבר קבעו כי די במשלוח הזמנה כדי לבסס את חזקת המסירה. כך למשל ראו רע"פ 2307/98 קריב אהוד נ' מדינת ישראל (נבו) 01.06.1998-) שם נדחתה בקשת רשות ערעור על החלטת ביהמ"ש המחוזי, שקבע כי אין צורך בקיומו של אישור מסירה חתום, אלא די בהוכחה כי נשלחה הזמנה וכי חלפו 15

יום מהמשלוח, בכדי להקים חזקה שהנאשם קיבל הזמנה כדין. ביהמ"ש העליון קבע כי לא מדובר בבקשה בעלת חשיבות ציבורית וציין בדברי כי: "אף מבלי לפסוק בסוגיה לגופה, ניתן לקבוע כי ההסתפקות באישור על משלוח הודעה בדואר רשום אינה מהווה על פניה נהג פסול המחייב התערבות של בית משפט זה ומתן רשות ערעור".

כמו כן ראו רע"פ 625/97 כרמון ברק נ' מדינת ישראל (נבו 25.02.1997), גם שם נדחתה בקשת רשות ערעור. ביהמ"ש המחוזי דחה את ערעורו של המבקש, שטען כי לא הומצאו לו הזמנה לדיון בצירוף כתב האישום וקבע כי בתיק ביהמ"ש לתעבורה קיים אישור על משלוח דבר דואר רשום ואין ראייה כלשהי לכך שאותו דבר דואר לא נמסר, וכן לפי תקנה 44' לתקנות סד"פ, חזקה היא שהדואר הגיע ונמסר כהלכה כל עוד לא הוכח אחרת. ביהמ"ש העליון דחה את הבקשה בקובעו כי לא מדובר בסוגיה בעלת חשיבות המצדיקה מתן רשות ערעור וכי לא היה פגם בהליכים נגד המבקש בביהמ"ש לתעבורה.

11. בעפ"ת (חיפה) 71209-12-19 ח'אלד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) נדרש בית המשפט המחוזי לשאלת הזמנה שנשלחה לנהג ודבר הדואר חזר עקב "מען בלתי מספיק". בית המשפט הפנה להלכת סאלם וקבע, בסופו של דבר, כי "הכלל האמור אינו עוסק רק בדואר שחזר כ"לא נדרש", אלא יכול לחול גם במקרה בו הוחזר דבר הדואר בציון "מען בלתי מספיק", שהרי אם המען הוא נכון ודברי הדואר מגיעים אליו באופן קבוע ללא תקלות - כפי שטען המערער - אין כל סיבה שדווקא הדו"ח הספציפי שנשלח לאותה כתובת לא הגיע, ואם קיימים שיבושים ידועים בהמצאת הדואר באופן כללי, הרי שמוטלת על המערער חובה למסור כתובת מדויקת יותר למשרד הפנים, או לפחות לערוך בירור בדואר ולהסביר מדוע בפעם הזו ולדבר הדואר הספציפי - הכתובת לא היתה מספיקה. המערער לא פעל כמצופה ולא מסר הסבר כלשהו בעניין המען כנדרש, וצדק בית משפט קמא בקבעו כי המערער לא סתר את חזקת המסירה הקבועה בחוק".

12. במקרה שלפני, לא מצאתי בטענות ב"כ הנאשם כל הסבר משכנע לכך כי אין לראות בציון "מען בלתי מספיק" כאי מסירה כדין. הנאשם למעשה מודה כי זוהי כתובתו, הוא טען, באמצעות באת כוחו, כי אכן מדובר בכתובתו על פי משרד הפנים אולם מדובר בכפר קטן שם לא מצויינים שמות רחובות. הדבר מלמד על כך כי הנאשם ידע כי קיימת בעייתיות במשלוח מכתבים אליו והיה עליו לעשות ככל שיכולתו על מנת לוודא כי קיימת כתובת ברורה ומעודכנת, למשל באמצעות מספר תיבת דואר, כך שמכתבים שנשלחים אליו, יגיעו ליעדם. אם הנאשם בעצמו לא מסר במשרד הפנים כתובת מלאה, לא ברור מה ציפה מהמאשימה כי תעשה על מנת לוודא כי הוא מקבל את דברי הדואר הנשלחים אליו. המאשימה יצאה כדי חובתה במשלוח ההזמנה לכתובתו הידועה במשרד הפנים ועמדה בדרישות החוק, בפרק הזמן הנדרש ממנה על פי חוק.

13. משקיבלתי את טענת המאשימה כי האישום מיום 26.3.23 הינו תקין, מתייטר הצורך לדון בשאלת תקינותו של אישור המסירה הנוסף שצורף, שכן די באישור מיום 26.3.23 ללמד כי ההזמנה נשלחה לנאשם במועדים הקבועים בחוק.

14. לאור זאת, לא חלה התיישנות במקרה שלפני ולכן הבקשה נדחית.

15. התיק קבוע להקראה ליום 1.5.24 בשעה 10.00.

ניתנה היום, ג' ניסן תשפ"ד, 11 אפריל 2024, בהעדר הצדדים.